

[Krag.]

ogsaa Udtryk for Skabelsen af en administrativ Enhed i den sociale Forvaltning, som i Fremtiden kan blive af Betydning.

Det økonomiske Grundlag, den finansielle Opgørelse for Virkningerne, ja, det kan man selvfølgelig ikke ophøje til et Dogme, uforanderligt, og sige: Saa og saa meget gør I det op til, og det er blevet saa og saa meget mere, eventuelt. Det er jo i dette Tilfælde, at man kan vente, at de Konserverative oplader deres Røst. Skulde det vise sig, hvad jeg vil haabe, at Reformen vil give større Bespareser, end man ved Opgørelsen kan regne med, kan vi naturligvis ikke vente nogen Anerkendelse fra den Side. Det er jo menneskeligt, og det maa man være belavet paa. Men skulde det blive mere, saa kan vi sandelig ikke modtage Bebrejdelser i den Anledning, thi vi staaer, saaledes som det ogsaa her fra Taleres Side er blevet udtrykt, i en Periode, hvor Nøden breder sig, hvor Vanskelighederne bogstavelig talt hver eneste Dag øges, og vi staaer ogsaa paa Grund af Udformningen af visse Sider af den hidtidige Sociallovgivning overfor en Mentalitet i Befolkningen med Hensyn til Modtagelse af offentlig Hjælp, som det naturligvis vil tage nogen Tid at modarbejde og at faa ændret tilbage til de Tanker derom, som de tidligere Slægtled har gjort sig.

Derfor kan man, som sagt, ikke bygge med absolut Sikkerhed paa disse Opgørelser, lige saa lidt som man kan det med Hensyn til den nuværende Lovgivning. Hvem vilde i 1920, da Hjælpekasseudgifterne var mellem 1½ og 2 Mill. Kr., have kunnet tænke sig, at bare et Par Aar efter var de steget til 10 Mill. Kr., at de derefter er svinget om dette Tal med Udsving saa store, at vi i svundne Aar har været helt oppe paa 18 Mill. Kr. og antagelig i indeværende Aar kommer op paa mere end det tidobbelte af, hvad denne Hjælp var i 1919—20?

Ja, hvem skulde have tænkt sig det? Men Banen har været fri. Nødvendigheden af at yde en væsentlig Del af disse Beløb som Hjælp vil jeg aldeles ikke bestride, men jeg tror alligevel, at hvis man havde kunnet lægge en Hemsko paa Tendenserne til at søge Forsorg gennem Hjælpekassehjælp, saaledes som Tilfældet er nu gennem § 307 i det foreliggende Lovforslag, tvivler jeg ikke paa, at Udgifterne vilde være blevet væsentlig mindre.

Vi er derfor aldeles ikke, saaledes som det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven syntes

at tro, i Færd med at gaa ind i et fælles Skibbrud, eller at vi skulde have følt det som særlig sødt i dette Skibbrud at faa det konserverative Folkeparti med. Paa ingen Maade. Vi finder os roligt i, at de Konserverative staaer inde paa Land og peger Fingre ad os, der er sejlet ud i denne Sag. Og vi tvivler ikke om, at vi paa den Kyst, hvor vi lander med dette Forslag, vil være vel tjent med den Ændring, der derigennem gennemføres.

Jeg tvivler heller ikke om, at ad Aare vil det konserverative Parti ganske roligt sige: det var nu alligevel *vor* Indsats, der var den afgørende; vi var med til at hindre Socialministeren i at faa Forslaget gennemført, saaledes som det oprindeligt var fremsat; det var alligevel ved adskillige af de Tanker, som vi fremførte, og adskillige af de Forslag, som vi udformede, at det lykkedes at faa det hele tilrettelagt, saaledes at Venstre til sidst gik med, og Forslaget gennemførtes. Den Slags Ræsonnementer er vist ogsaa det, som det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven betegner som Politik, men at vi faar dem at høre, nærer jeg ikke den allerfjerneste Tvivl om.

Jeg mener paa mit Partis Vegne med god Samvittighed at kunne anbefale det foreliggende Lovforslag som et Fremskridt i Sammenligning med den hidtidige Forsorgs saa overordentlig spredte Forvaltning. Jeg takker den højtærede Minister for den Forstaaelse og Imødekommenhed, han paa en Række betydningsfulde Punkter har udvist overfor vor Opatteelse paa dette Omraade, en Imødekommenhed, som nu belønnes med, at han faar sit Navn under det største sociale Lovværk, der er gennemført i dette Land, og det lykønsker jeg ham til.

C. J. F. Sven: Efter den sidste Replik er det næsten Synd, at jeg tager Ordet, thi nu har vi Kredsen sluttet med Tak og Lykønskninger, Gentak og Genlykønskninger; men efter de Bemærkninger, der er fremsat fra forskellig Side, maa jeg desværre bryde Idyllen.

Til den højtærede Minister skal jeg sige, at jeg paa given Foranledning i Fremtiden nok skal være mere varsom med at udtale min Anerkendelse over de Forslag og Udtalelser, han fremsætter, naar det kun medfører, at de bagefter misbruges, thi hvis den højtærede Minister vilde se paa mit Indlæg ved Lovforslagets første Behandling, vilde han finde, at jeg udtalte mig rent personligt venligt, suaviter in modo, men i selve Realiteten meget stærkt, idet jeg